QUÆSTIO MEDICA

CARDINALITIIS DISPUTATIONIBUS
MANE DISCUTIENDA

IN SCHOLIS MEDICORUM,

Die Jovis 23. Februarij.

M. CLAUDIO QUIQUEBŒUF

DOCTORE MEDICO, PRÆSIDE.

An utilis à ſpontaneis alimonia?

I.

MAGISTER artis venter, cujus explendæ vaſto hiatu voragini, præalto gurgiti ſaturando, tellus nec modo lœta, quantum in ſe eſt, in cibum parabili ſegete, verum & quidquid adjuncti eſt elementi, imo tota laborat natura : tantam ingerendi cibi neceſſitatem arguit, ut recurrente toties ejus latratu, ſi quid de ejus demenſo, vitæ ſubduxeris, hancce defraudationem, haud ullum citra ſui exitium animal patiatur, quam ocius ſucci plenâ carnium mole collapſurâ. Tanti ſiquidem momenti ac ponderis eſt in cudendo alimento ejus officina, ut quidquid triplicis ſubſtantiæ effluvium damni minatur ac jacturæ, id confecto ab ea alimento reſarciatur; alimentum ſiquidem dicitur, quod augere corporis ſubſtantiam virtutis eſt ac potentiæ: hinc pro triplici noſtri corporis ſubſtantia, quæ continuo diſſipatur, ſolidâ, ſpiritali & humidâ, triplicem

quoque convenit eſſe alimenti differentiam, quod non niſi ſimilitudine totius ſubſtantiæ fiat nutritio, quam cibus, potus & aër inſtaurant.

II.

PRO ipſa victus lege, cujus tanta vis eſt, ut nulla hanc in vitæ præſidium adæquet ac tutelam, facto laudabilis cibi à vitioſo diſcrimine, qui vitæ vel in longum decurrendæ conſultum velit, caveat, ne quid in alimenti delectu peccet, hujus delicti in ſe admiſſi, toto ejus decurſu graviores pœnas daturus; quas ut fugiat, non quolibet, non quo iners plebecula, ruri degentes inter raſtros & ſarcula, inter rubos ſenteſque (ſtolones ipſi ac frutices) cæpas prandeant & ſinapi cænent, γαστρίμαργοι, quorum ventriculi rabies, qualibet injectâ ſedatur offâ; verum dulci præ cœteris cibo indulgeat, ἑλκυστικὸν ſiquidem habet dulcedo, ut ſui quemque rapiat illecebra, palato cuilibet vel agreſti placitura, quo fit ut nihil præterquam dulce nutriat, tantumque rei cuilibet ſit nutricatus quantum ei fuerit blanditiarum ac dulcedinis, cui ſe totam vovet natura dicatque; quod acris quidpiam continet, id ei non minus quam naturæ infenſum, fugiat; quam ipſa amarum oderit, id pariter averſetur; quod acerbi in ſe cohibet id à ſe longius diſſitum velit; quidquid ſalſi vel nimium ſapit id à ſe removendum putet; quidquid denique pravæ qualitatis haud immune fuerit quam ocius ſubmoveat.

III.

UT vitæ in viventibus ſors diverſa & conditio, ſic & alimenti, quod viventis unius eſt & ad vitam. Stirpes quia ſolo affixæ hærent, paratum & ſi-

mile ſibi inveniunt non faciunt, ideoque vacant excrementis: animalium non idem primus condus; nonnulla deſtinato utuntur alimento, herbis & frugibus veſcuntur; alia carnivora & πολύφαγα; ex iis homo eſt, cui veluti terræ domino & regi, liberalior parens natura ſinum aperuit; herbis, leguminibus, fructibus horariis & conditivis veſcitur, carnibus quoque ventri litat, ſeu piſcium ſeu animalium; ſalubrius tamen ex iis alimentum quo ſimilius & cognatum magis, doteſque omnes obtinet in alendo naturæ votis commodiores, ut neque faceſſat coquenti ventriculo negotium nec in diſtributione hæreat inter partium anguſtias, nec ob excrementa oneri & labori, ſed tota ſui parte frugi ſit: ſumma illius fœlicitas eſt ſi virtute quam mole ſuperet.

IV.

MULTUM proinde ad vitam ſalubriorem intereſt, unde nutriaris: incurioſus nempe victus, quos ſanos natura dederat adſcribit cauſariis: ſalubrior homini ab animantibus quam à frugibus victus, quo quidquid oleoſæ ſubſtantiæ exhauſtum eſt reſarcias; his enim vix quidquam eſt τοῦ ἰκμαλέου, illis vero abunde eſt ad ubertatem & gratiam integræ nec defectæ nutritionis, in quorum ſubſtantiâ nec craſſitudo officit coquenti, nec teneritas deeſt ad conſummatam alterationem, nec facilitas ad ἀνάδοσιν abeſt; nec obeſt, quæ negotium ultimæ nutritionis interpellare ſolet, ſucci impuritas & craſſitudo lentoris: nec animalia quibus ferinus victus eſt talem victum ſuppeditare credas: quæ venenatis veſcuntur noxia experiere, potiſſimum ſi quid illa, ingluvie, fame, aut morbo peccaverint.

V.

UT dotibus ſeu alimenti ſeu medicamenti præſtantiores ſtirpes, quæ ultro & ſponte ſolido almæ parentis beneficio nobis ſurgunt, adoleſcunt & fructificant, præ iis quarum nativas dotes cura & induſtria olitoris ſolet ſemper adulterare & corrumpere vel præmaturè urgere impatienti & præcipiti ſtudio: Ita plane videntur avido ventriculo & benevolenti in alimentum acceptiora ἀπὸ τῶν ἐκ ταὐτομάτου nata animantia, quæ largiter nobis occurrunt ceu gratuita naturæ dona nec precario extorta, utpote quæ determinate ad unum naturæ nec unquam aberrantis genium & legem omni ex parte deſtinata, nullius ſunt conſcia vitij, quod in parentum ſemine aliter natis hæret ac ſeſe propagat inſitivis vitæ infœlicioris peccatis: unde hæc ſœpius quam illa, monſtra & naturæ παρεκβάσεις ſolent infamare; nec mirum, nempe quæ ἀπὸ ταὐτομάτου, vires ſinceras retinent, cum naturæ fundi ſint tota, ſuccique ideo ſincerioris.

Ergo utilis à ſpontaneis alimonia.

Proponebat Lutetiæ NICOLAUS PELLETIER, Pithiverius. A.R.S.H. MDCLXXIII.

PARISIIS,
Ex Typographiâ FRANCISCI MUGUET, Regis & Illuſtriſſimi Archiepiſcopi Typographi, viâ Citharæ.